ΕΤΟΣ Α-ον ΑΡ. 17. Βουκουρέστιον, Οκτωμβρίου 2/14 1874

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

FRATERNISATION DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΜΕΘΕΞΙΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

PARTICIPATION DU BEAU SEXE AUX AFFAIRES D'ETAT.

«Φημὶ πάντων ἀνοητότατα τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις γίγνεσθαι, τὸ μὴ . . . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταὐτὰ . . . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅ,τι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀρρένων γένει».
Πλατ. Περὶ Γυναικῶν Ἀγωγῆς.

«Πατρός τε καὶ Μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ *Πατρὶς* καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον... καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν καὶ θωπεύειν *Πατρίδα* χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα.»

Πρὸς τοὺς Κ.Κ. Συνδρομητάς.

Ἀρθρῖτις ὀδυνηρὰ εἰκοσαήμερον ἐκάρφωσέ με ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, καὶ τούτου ἕνεκα ὁ *Δεκέβαλος* δὲν ἐξεδόθη. Πλὴν ἐλπίζω ν' ἀναπληρώσω τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐν τῇ ἀναρρώσει μου, καὶ διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν πρὸς τακτικὴν ἐξακολούθησιν.

Θ. Α. Π.

Βουκουρέστιον, 8βριου α'.

Τὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἀβέβαια καὶ σκοτεινὰ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς Βουλῆς, ὅτε θέλει διαγνωσθῆ ἡ πορεία τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη; καθ' οὗ τοσαῦται φῆμαι ἀπαίσιοι καὶ φόβοι δεσποτισμοῦ ἐξηγέρθησαν, τῶν συνειδήσεων τοῦ Πανελληνίου διαταραχθεισῶν, ὡσεὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος μὴ ἠγρύπνει φυλάττων *τὰς ἐλευθερίας του*, ὡς ἱερὰν τῶν προγόνων καὶ πατέρων του παρακαταθήκην, ἢ ἠδυνάτει νά τας διασώσῃ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν βέβηλοι χεῖρες, *ξέναι* καὶ οὐχὶ *ἑλληνικαί*, ἤθελον τολμήσει νά τας καταπατήσωσιν.

Ὁ βασιλεὺς ἱκανῶς ἐσπούδασε τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἵνα μὴ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἢ δεῖνος κόλακος, ὅστις, ἐνδυόμενος τὴν τοῦ *συμβουλάτορος* τήβεννον, ἤθελέ τῳ ὑποδείξει, θωπεύων τὰ βασιλικὰ πάθη, ὅτι *διὰ πραξικοπήματος* σώζεται ἡ βασιλεία ἢ ἀναδείκνυται ἡ Ἑλλὰς πρότυπον Ἀνατολῆς βασίλειον.

Ὁ καιρὸς τῶν πραξικοπημάτων ᾤχετο ἀνεπιστρεπτεί· νῦν καιρὸς ἔργων συνετῆς πολιτικῆς πάρεστι, καὶ μάλιστα ἀφοῦ οὐδένα φίλον, σύμμαχον ἢ προστάτην ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ *Τούρκου* ψευδοφίλου ἀποδειχθέντος μεθ' ὅλην τὴν εἰλικρινεστάτην ἣν πρὸς αὐτὸν ἐσχάτως ἀγωγὴν ἐτηρήσαμεν.

Ἄδεται ὅτι ὁ πρεσβευτὴς Κ. Ε. Σῖμος παύεται ὡς ἐκ τῆς ἀδεξιότητός του εἰς τὸ περὶ ἰθαγενείας ζήτημα, μολονότι ὁ Βεζύρης ἀνέστειλεν ἐπὶ ἓξ μῆνας τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ ἐν Γαλαζίῳ γραμματεὺς κ. Νομικὸς μετατίθεται ὡς τοιοῦτος εἰς τὸ ἐνταῦθα Γ. Προξενεῖον.

Τὰ Ἑλληνικὰ φύλλα μέχρι τοῦδε καθυστεροῦσι.

Ἡ ἡμιεπίσημος *Pressa* ἀπαντῶσα εἰς τὸν ἀντιπολιτευόμενον τύπον ὅτι ὁ κ. Σαρδέλλης ἐξωρίσθη, ὡς ἐξυβρίσας τὸν ἄξιον τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωπον, τὸν Βασιλέα καὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων(!;) ἐπαπειλεῖ πλαγίως καὶ ἡμᾶς, ὡς ἀνήκοντας εἰς τὴν φιλελεύθερον τοῦ Τόπου μερίδα.

Ὑπερχαίροντες ὅτι ἡ *Pressa* κατέστη *Προξενικὸν καὶ κατασκοπικὸν ὄργανον*, διακηρύττομεν ὅτι, ὡς εὐσυνείδητοι δημοσιογράφοι, ἔχομεν καθῆκον ἵνα ἐπαινῶμεν τὰ καλὰ καὶ ψέγωμεν τὰ κακὰ ἔστω καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνωτάτου τῆς Πολιτείας ἄρχοντος· ἐσμὲν δὲ πρόθυμοι ἵνα καὶ ἐξορίαν ὑποστῶμεν, ἂν ἡ Κυβέρνησις εὐαρεστῆται τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ καλῆται *συνταγματικὴ καὶ φιλελευθέρα*, ὅπως πράγματι ὀφείλει νὰ ᾖ, *ἀλλὰ δικτατορική*, τοῦθ' ὅπερ ἀπαγορεύει τὸ Σύνταγμα τοῦ 1866.

Ὁποίας δ' ἐκδουλεύσεις καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς δημοσιογράφος προσηνέγκομεν τῷ Τόπῳ ἐπὶ ὁλόκληρον βίον ἡ ἱστορία θέλει ἀναγράψει ποτὲ εἰς τὰς δέλτους της, καὶ τούτου ἕνεκα περιφρονοῦμεν οἱανδήποτε ἀπειλὴν ἐπίσημον ἢ ἀτομικήν, ἀφορῶντες εἰς τὸ ὑψηλὸν καθῆκον, τὸ ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καὶ ὡς χριστιανοῖς καὶ ὡς ἀστοῖς Ἕλλησιν, εὐγνωμονοῦσι διὰ τὸ ἄσυλον ὃ παρέσχεν ἡμῖν ἡ εὐγενὴς καὶ ὡραία Δακία.

— Εἰς τὴν «*Θρᾴκην*» γράφουσιν ἐκ Σμύρνης, ὅτι, ὑπαρχούσης ἐλλείψεως σιτηρῶν, περιμένουσιν ἐκ τῶν λιμένων Δακίας ἀποστολὴν γεννημάτων.

«Η ΥΨ. ΠΥΛΗ ΚΑΙ Η ΔΑΚΙΑ.»

Ἐπειδὴ πρό τινος ἡ Δακία ἀπασχολεῖ τοὺς πολιτικοὺς τῶν ἐθνῶν κύκλους, οὐκ ἄπο σκοποῦ ἐκρίναμεν ἵνα καταχωρήσωμεν ὧδε σπουδαίαν πραγματείαν τοῦ μακαρίτου Ἀπ. Ἀρσάκη, ἀνδρὸς εὐρωπαϊκὴν φήμην κτησαμένου διὰ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ δοξασίας.

«Ἡ θέσις τῆς Ῥουμανίας ἀπέναντι τῆς Υ. Πόλης ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν οἵα μιᾶς χώρας κατακτηθείσης. Αἱ Ἡγεμονεῖαι ποτὲ δὲν ἀπετέλεσαν μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους. πάντοτε αὐταὶ ἔσχον ἰδιαιτέραν ὕπαρξιν. Ἐκζητήσασαι οἰκειοθελῶς τὴν προστασίαν τῆς Ὑψ. Πύλης, ἰσχυροτέρας τότε καὶ κραταιοτέρας πάντων τῶν περιστοιχούντων καὶ ἐπαπειλούντων αὐτὰς ἐθνῶν, αἱ Ἡγεμονεῖαι δὲν ἀπεποιήθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Ἀπ' ἐναντίας διετήρησαν ὅλα τὰ δικαιώματα, κυβερνητικά, νομοθετικά, οἰκονομικά, δικαστικὰ μέχρι τοῦ ἀνεκκλήτου καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, ὅπερ περιλαμβάνει πάντα τὰ ἄλλα. Αἱ Ἡγεμονεῖαι δὲν ὀφείλουσι τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν οὔτε εἰς γενναιοδωρίαν, οὔτε εἰς προστασίαν τινά. Ὀφείλουσιν αὐτὴν κυρίως εἰς τὰς μετὰ τῆς Υ. Π. συμβάσεις. Αἱ μετὰ τῆς Ῥωσσίας συνθῆκαι οὐδὲν προσέθηκαν εἰς τὰς συμβάσεις ταύτας, δοῦσαι αὐτῇ μόνον τὸ δικαίωμα ἐγγυητρίας, εἰς ὃ ἔπειτα ἀπετάξατο, δεχθεῖσα τοὺς 4 ὅρους, καθ' οὓς διὰ τοῦ 22 ἄρθρου τῆς συνθήκης τῶν 20 Μαρτίου ἐξισώθη μὲ ὅλας τὰς ἄλλας δυνάμεις.

Ἐκ τοῦ ὅτι τὰ δικαιώματα τῶν Ἡγεμονιῶν βασίζονται ἐπὶ συμβάσεων ἐξήχθη πόρισμα ὅτι αὐτὰ ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῆς γενναιότητος τῶν Σουλτάνων καὶ ἑπομένως ὅτι εἰσὶν ἀκυρώσιμα κατὰ βούλησιν.' Ἅπαντα ὅμως τὰ δικαιώματα ὧν ἀπολαύει τὸ ξένον ἐμπόριον ἐν Τουρκίᾳ δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν πηγὴν κατ' ἀρχαῖον ἔθος ἰσχῦον ὡς καὶ αἱ συνθῆκαι; Ἐπειδὴ τὰ δικαιώματα ταῦτα βασίζονται ἐπὶ ὁμοίων ἑτερομερῶν πρακτικῶν, ἡ Υ. Πύλη ἡ παραχωροῦσα τὸ ὅλον δὲν λαμβάνει τίποτε εἰς ἀνταλλαγμα, καθότι οὐδαμοῦ πρόκειται περὶ ἀμοιβαιότητος, τῆς συνήθους βάσεως ὅλων τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν. Αἱ συμβάσεις αὗται ἐπιβάλλουσι ταῖς Ἡγεμονείαις τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀποτίειν φόρον τινὰ τῇ Πύλῃ, ταύτῃ δὲ, τοῦ προστατεύειν τὰς Ἡγεμονίας καθ' οἱασδήποτε ξένης προσβολῆς. Κωλύουσιν ὅμως αὐτὴν ῥητῶς τοῦ ἐξασκεῖν τὴν ἐλαχίστην ἀνάμιξιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ τόπου, οὗ ἡ διοίκησις ὑπῆρξε πάντοτε ἀνεξάρτητος, οὐσίᾳ τε καὶ δικαιώματι.

Ὄντως, κατὰ τὸν Βάτελλ (*Δίκαιον τῶν ἐθνῶν*, Βιβ. Α'. Κεφ. Α. §§. 6 καὶ 7). «*Φόρος ἀποτιόμενος ξένῃ τινί Δυνάμει, ὡς καὶ ἡ προστασία ἑνὸς ἰσχυροτέρου, ἐλαττοῖ κατά τι τὴν ἀξίαν τινὸς Κράτους, δεῖγμα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ, ἀφίησιν ὅμως ἵνα ὑφίσταται πλήρης ἡ κυριαρχία αὐτοῦ*». Ὁ Μάρτενς τίθησιν ὀνομαστὶ τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυΐαν ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τῶν ἡμικυριαρχικῶν Κρατῶν (*Ἐπιτομὴ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν*. Βιβ. Α'. Κεφ. Β'. §. 20.) Ἐὰν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος περάσωμεν εἰς τὰ πράγματα, εὑρήσομεν καθόλου σύμφωνα.

Ὡς καὶ τ' ἄλλα ξένα ἔθνη καὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν δύνανται εἰσελθεῖν ἐν ταῖς Ἡγεμονείαις εἰμὴ δι' ὑποθέσεις ἐμπορικὰς καὶ ἐν καιρῷ ὡρισμένῳ ἐν τῷ διαβατηρίῳ, ὅπερ αἰτοῦσι καὶ λαμβάνουσιν ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ τῆς ῥουμανικῆς Κυβερνήσεως. Δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἔχωσιν οὐδὲν ἵδρυμα οἱουδήποτε εἴδους. Ἡ Υ. Πύλη ἔσπευσε πάντοτε ἵνα δικαιώσῃ τὰς ἐνστάσεις τοῦ τόπου κατὰ τῆς ἐλαχίστης ἀποπείρας ἀναφορικῶς τούτου.

Ὡς ὅλα τὰ ξένα ἔθνη, καὶ οἱ Ῥωμοῦνοι οἵτινες διὰ τὰς ὑποθέσεις των μεταβαίνουσιν ἐν Τουρκίᾳ εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι παντὸς φόρου προσωπικοῦ ἢ ἐλέγχου διὰ τὴν ἐνδυμασίαν των.

Ὡς ὅλαι αἱ ξέναι χῶραι, αἱ Ἡγεμονεῖαι διατηροῦσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιτετραμμένον ἐξασκοῦντα τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν. Ὡς ὅλοι δὲ οἱ ξένοι Πράκτορες, εἰς τὰς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Υ. Πύλης σχέσεις, ἀποτείνεται καὶ οὗτος τῷ ὑπουργῷ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὡς εἰς ὅλας τὰς ξένας χώρας, οἱ ἐναγκαλισθέντες τὸν ἰσλαμισμὸν Χριστιανοὶ δύνανται, κατὰ τὸ Χάττι τοῦ Σουλτὰν Βαγιαζὴτ Α', περῶντες εἰς τὸ ῥουμανικὸν ἔδαφος, ἵνα δεχθῶσιν αὖθις τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶσι κατ' οὐδέν.

Τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθὲς δημόσιον δίκαιον τῶν Ἡγεμονιῶν, ὅπως ἐξάγεται ἀναμφισβητήτως ἐκ τῶν μετὰ τῆς Ὑψ. Πύλης συμβάσεων. Ταῦτά εἰσι τὰ προνόμια καὶ αἱ ἀτέλειαι ἃς οὐδέποτε ἀφῆκαν ἵνα ταῖς ἀποσπασθῶσι, καὶ ἃς αἱ ὑπογράψασαι τὴν συνθήκην τῆς 30 Μαρτίου Δυνάμεις ὑπεσχέθησαν ἵνα ταῖς ἐγγυηθῶσιν.

Ἡ κυριαρχία, ἡ Αὐτονομία τῆς Ῥουμανίας εἰσὶν ἀναμφισβήτητοι δικαιώματι. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκυρώθη δι' ἔργων. Τινὰ παραδείγματα ἀρκοῦσιν ἀποδεῖξαι τοῦτο. Αὐτὴ ἐπολέμησε τοὺς Οὔγγρους, τοὺς Πολωνοὺς, τοὺς Κοζάκους, καὶ συνωμολόγησεν αὐτοῖς πλείστας συνθήκας εἰρήνης. Τῷ 1390 ὁ Μίρτσεας συνυπέγραψε τῷ βασιλεῖ τῆς Πολωνίας καὶ τῷ 1395 τῷ Σιγισμούνδῃ, βασιλεῖ τῆς Οὐγγαρίας, δύο συνθήκας φιλίας καὶ συμμαχίας. Ἔκλεισε καὶ ἑτέρας δύο, τὴν μὲν τῷ 1459 μετὰ τῆς Ῥωσσίας, τὴν δὲ τῷ 1485 μετὰ τῆς Πολωνίας. Ὁ Κ. Vaillant ἔδωκε τὸ κείμενον τῶν δύο τούτων συνθηκῶν εἰς ἐξαίρετόν τι τεῦχος ἐπιγραφόμενον «*Ἡ δημοσία τῆς Ῥουμανίας Αὐτονομία*». Τὴν 16 Μαρτίου, 1412, ὁ Βλαδισλάβος ἔκλεισεν ἑτέραν συνθήκην ἐπιθετικὴν καὶ ἀμυντικὴν μετὰ τοῦ Σιγισμούνδου, γενομένου Αὐτοκράτορος. Ἡ σύμβασις ἣν ἔκλεισεν ὁ Μέγας Στέφανος τῷ 1499 μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας διεφημίσθη.

FEULLETON

REFLEXIUNI

ASUPRA POETULUI DANTE,

ȘI

ASUPRA POEMEĬ SALE

(*Riflessioni Sull' Alighieri e il sua Poema*).

Conferința de D-șioára **Athenaida-Zaira-Pieromaldi** *Directrița etc. etc. etc.*

Dedicată D-neĭ Contesseĭ **Zoe N. Rossetti**, *tradusă de D.* **Romulus Scriban**, *legist etc.*

Este un geniŭ singuratic, retras, melancolic și mysterios; este și un geniŭ social, maestos, iute și sublim: Ântêiul geniŭ asémănă cu un lac liniștit dintr'un codru, lac quare resfrânge în mieḑul nopțeĭ în tăcere frumósele raḑe ale luneĭ, quare se înnalță pe orisontul quel întunecos. Éră geniul quel al 2-lea este Océnul quel nemărginit, quare resfrânge raḑele sóreluĭ lumeĭ întregĭ, în valurile sale quele sgomotóse și ne încetat mișcate. Deschiḑênd paginele istorieĭ lumeĭ antice, aflâm multe exemple despre geniul quel d'intêiŭ, la orĭ-que pas vom face, și în orĭquare period vom căuta, îl vedem strălucind în Socrate, Pythagora, Platon și Aristotele.

In aquestia se vede quŏ numaĭ *cugetarea* singură, este aqueia quaré se avêntă ne încetat, pentru a afla *acțiunea*, de a realisa aquea cugetare; pentru quĕ într'un timp de barbarie, cugetarea este singură; precum a rĕmas singur și geniul în quare ea s'a întrupat.

Cugetarea și *acțiunea*, unite împreună, qua douĭ marĭ aripĭ cu quare geniul uman înaintésă quătre viitoriŭ, se întăresce, se identifică, se contopesc în timp de civilisațiune. Un scriitor noŭ ḑice următórele asupra aquestuĭ fapt memorabile: «quĕ aquela que voiesce a «sci istoria tyranieĭ, se cerceteze silințile cu«getâreĭ, în opera sa neîncetată de a se uni «cu acțiunea; Insĕ aquel que vrea se scrie «istoria libertățeĭ, aquela află degia cugetarea «unită cu acțiunea, și celebréză cu plăcere «triumfurile aquesteĭ întruniri.»

Inchiḑênd acum paginele istorieĭ lumeĭ antice, și 'naintând în evul meḑiŭ vedem înălțându-se un om, icóna quea maĭ vie și totuă-dată quea maĭ înaltă a geniuluĭ social de quare am spus maĭ sus. El este *Dante*.

Cugetarea și *Acțiunea*, équĕ tótă ființa luĭ Dante; El se mișcă, se inspiră, cântă lumele quare se rotesc în Cer prin puterea amoruluĭ.

El cântă pe Dumneḑeŭ și pe omenire, Idealul și Realul, Genesa și Palingenesa, cosmopolitismul Universal. Dar însă nicĭ decum retras, nicĭ depărtat în tăcere saŭ 'n singurătate, qui chiar pe câmpurĭ de bătaie, în porfyre ale Prioratuluĭ Republiceĭ, în peplul de Ambassador.

Sublimă unire aquelor douĕ marĭ elemente*) Uă individualitate rară, nefericită, însă miraculósă; quât de folositor dar este pentru un popol și pentru un om, exemplul aquestuĭ coryfeŭ, ale quăruĭ privirĭ pătrunḑĕtóre aŭ luminat secolul!

Cugetând adânc asupra adevĕruluĭ și observând cu luare aminte și cu un studiŭ continuŭ natura lucrurilor, Dante a sciut, nu numaĭ aqueia que se puté sci în timpurele sale, dar chiar a presimțit și deosebite descoperirĭ a le viitoruluĭ.

Exemplul aquestuĭ om, este demn de imitat și de studiat. Dante a creḑut în viața sa quĕ'șĭ va perde faima sa la posteritate, daquĕ ar fi fost un amic fricos al adevĕruluĭ; qua un om plin de spiritul civilisâreĭ și al patriotismuluĭ, orgolios, înfocat, nesubgiugat de împrejurârĭ, susțiind tot-d'auna binele și adevĕrul, și maĭ presus de tóte fericirea și mărirea patrieĭ sale, cu tóte aquestea, atuncĭ qua tot-d'auna, a fost urît de miserabilĭ aqueia quari staŭ în întunerecul nopțeĭ; exilat din patria sa precum ênsușĭ o spune în *Ospețul* (Conito), osîndit fără dreptate; desbrăcat de averea sa; constrîns a se rătăci prin tóte cetățile Italiene și prin țĕrĭ streine; silit a gusta amara pâne a altuia, și a vedea quât este de crud, a se sui și a scobori pe scările străinuluĭ, a păstrat tot-d'auna mândria și demnitatea sa. De parte a lăuda și a linguși pe boernașiĭ quari l'aŭ priimit și ospătat în exilul seŭ, el 'ĭ-aŭ tratat tot-d'auna cu o francheță spartană. Petrarca ne istorisesce un exemplu pentru aquésta; el ḑice quĕ boernașul Scale, aquel om maĭ puțin urban și politicos de quât comedianți, i-a ḑis într'uă ḑi luĭ Dante, «quŏ nu scie de que «'ĭ plac maĭ mult bufoni, de quât el quel a«tât de lăudat de tótă lumea.» Dante i-a respuns cu mândrie quŏ assemănarea caracterelor, este aqueia quare determinéḑă sympathiele ómenilor.

*) *A geniuluĭ singuratică și mysterios, precum și a geniuluĭ social întreprinḑĕtor.*

Ἡ ὑπογραφεῖσα τῷ 1520 μεταξὺ τοῦ Ῥάδου ἐξ Ἀφουματσίου καὶ Ἰωάννου Ζαπόλια, βασιλέως τοῦ Ἀρδελίου*), ἐξ ἧς οἱ αὐτοκράτορες Αὐστρίας ἐκληροδότησαν ἵνα ὁροθετήσωσι τὰ τῆς Βλαχίας, Μολδαυΐας καὶ Αὐστρίας μεθόρια, χρήζει ὡσαύτως προσοχῆς. Ἡ κυρίαρχος ἀνεξαρτησία τῶν Ῥωμούνων ἦτο τοσούτῳ ἀνεγνωρισμένη γενικῶς ἐν Εὐρώπῃ, ὥστε ἡ βασιλὶς Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ἔκλεισε τῇ 27 Αὐγούστου 1588 ἐμπορικὴν συνθήκην μετὰ τοῦ Πέτρου, πρίγκιπος τῆς Μολδαυΐας, ἐν ᾗ τιτλοφορεῖται: *Dei gratia, princeps Valachiae* et *Moldaviae*. Τῇ 2 Μαΐου 1651, ὁ Βασίλειος Λοῦπος, Ἡγεμὼν τῆς Μολδαυΐας, λαμβάνει ἀπὸ τοῦ Κιεμιλνίσκυ, Χατμάνου τῶν Κοζάκων, ὃν διεδέξατο ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, συνθήκην ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἄρθρον ἀναγνωρίζει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Μολδαυΐας. Ἰδοὺ τοῦτο: «*Princeps Moldaviae, Moldaviam pleno jure obtineto*».

Ὅτε οἱ Ῥῶσσοι ἐπλησίασαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ ὅρια τοῦ Δουνάβεως, ἐζήτησαν συνομολογῆσαι συμμαχίαν μετὰ τῶν πριγκίπων τῆς Μολδαυΐας καὶ Βλαχίας, ἃς ἐθεώρουν καὶ μετεχειρίζοντο ὡς Κράτη ἀνεξάρτητα καὶ κυρίαρχα· ἀπόδειξις ἡ μεσολαβήσασα συνθήκη τῷ 1721 μεταξὺ τοῦ Τσάρου Πέτρου καὶ Καντεμὶρ, Πρίγκιπος τῆς Μολδαυΐας. Ἐν τῇ συνθήκῃ τοῦ Κουτσιοὺκ Καϊναρτζῆ (1784), τῇ κλεισθείσῃ μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ Υ. Πύλης, ὁ τίτλος *κυρίαρχοι* ἐπισήμως ἐδόθη τοῖς Πρίγκιψι ῥωμούνοις.

Μεταξὺ δὲ τῶν δυνάμει τῆς συνθήκης ταύτης ἐγγυηθέντων ὑπὸ τῆς Υ. Πύλης προνομίων, τὸ 16-ον ἄρθρον ἀπαριθμεῖ καὶ τὸ νὰ ἀντιπροσωπεύωνται παρὰ τῷ Σουλτάνῳ δι' εἰδικῶν ἐπιτετραμμένων.

... Τὸ δικαίωμα τοῦ κλείειν συνθήκας καὶ ἀντιπροσωπεύεσθαι διπλωματικῶς ἀποτελεῖ τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας οἱουδήποτε Κράτους.

Ἀποδείκνυται λοιπὸν ὅτι τὰ προνόμια καὶ αἱ ἀτέλειαι δὲν πηγάζουσιν οὔτε ἐκ παραχωρήσεων αὐθορμήτων τῆς Πύλης, οὔτε ἐκ τῆς προστασίας τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος Δυνάμεως. Εἰσὶ νόμιμος καὶ ἀπαράβατος κληρονομία, καθιερωθεῖσα ὑπὸ τῆς διπλῆς ἐπικυρώσεως τοῦτε χρόνου καὶ τῶν συνθηκῶν.

Ἡ Ῥουμανία εἶναι κυρίαρχος, τῇ γνώμῃ πάντων τῶν ἀναβαινόντων μέχρι τῆς πηγῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς.

«Ἡ Κυριαρχία, λέγει ὁ βαρὼν Μαρτένς, εἰς τὸ περὶ τοῦ δικαιώματος τῶν ἐθνῶν Ἐγχειρίδιόν του, πηγάζει ἐκ τῆς ἐξασκήσεως τῆς νομοθετικῆς, ἐκτελεστικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας.» Αἱ δὲ Ῥωμουνικαὶ Ἐπαρχίαι, κατὰ τὰς συνθήκας, διετήρησαν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν νομοθεσίαν (τὸ νομοθετικόν τε καὶ δικαστικόν), διοίκησιν δὲ ἀνεξάρτητον (τὸ ἐκτελεστικόν) καὶ τὸ ἐλεύθερον τῆς ἐκλογῆς τῶν κυβερνώντων αὐτὰς Ἡγεμόνων.

Αἱ ληφθεῖσαι ὑποχρεώσεις ἀπὸ μέρους τῆς Υ. Πύλης τοῦ νὰ ὑπερασπίζηται τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυΐαν κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν δὲν ἀλλοιοῖ κατ' οὐδὲν τὴν αὐτονομίαν τούτων τῶν χωρῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ περιφημοτέρου πολιτικοῦ συγγραφέως Βάττελ «*Ὅτε Κράτος ἀσθενὲς ἀντιποιεῖται καὶ ἀπολαύει τῆς προστασίας Κράτους ἰσχυροῦ, μεσολαβούσης μὲν ἀπότισεώς τινος φόρου, ἐπιφυλαττομένου δὲ τοῦ δικαιώματος τοῦ αὐτοδιοικεῖσθαι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, τοῦτό ἐστιν ἁπλῆ τις συνθήκη προστασίας μηδόλως ἀναιροῦσα τὴν κυριαρχίαν.*»

Τοσούτῳ δ' εἶναι ἀληθὲς, ὥστε ἐν τῇ γενομένῃ συνθήκῃ τῷ 1460 μεταξὺ τοῦ Βλάδου Ε'. πρίγκιπος τῆς Βλαχίας καὶ τοῦ Σουλτὰν Μωχάμεθ Β'. καθιερώθη ῥητῶς ὡς ἀντίτιμον τῆς προστασίας ἡ Σουλτανικὴ ὑπεροχὴ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας (la suprématie sur la souveraineté) τῆς Ἡγεμονίας καὶ φόρος ἐτήσιος 10,000 φλωρίων.

Ἤθελεν εἶσθαι περιττὸν ἐξακολουθῆσαι τὸν ἔλεγχον τοῦτον. Πᾶς σπουδαῖος καὶ καλῇ τῇ πίστει συμφωνήσει ἡμῖν ὅτι αἱ ῥουμανικαὶ Ἡγεμονεῖαι δὲν δύνανται οὐδαμῶς ἀφομοιωθῆναι ταῖς ὑποτελέσι καὶ κατ' εὐθὺ ἐξηρτημέναις τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους ἐπαρχίαις. Ἐκτὸς τοῦ φόρου ὃν οἱ Ῥωμοῦνοι ὑπεχρεώθησαν ἀποτίειν καὶ ὅστις καθίσταται δι' αὐτοὺς ὅρος τιμῆς, οὐδὲν πλέον ὀφείλουσι τῇ Υ. Πύλῃ ἢ αἰδημοσύνην καὶ φιλοφροσύνην ἣν τὰ φιλικὰ ἔθνη ἀμοιβαίως χρεωστοῦσιν. Οἱαδήποτε ἑτέρα ἀντιποίησις ἤθελεν εἶσθαι ἀδικαιολόγητος.»

Αὗται ἦσαν αἱ πολιτικαὶ τοῦ γεραροῦ Ἀρσάκη δοξασίαι ὑπὲρ τοῦ Τόπου τούτου, ὃν ἠγάπησεν ὡς δευτέραν Ἑλλάδα, ἀφιερώσας διανοητικὰ, ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας αὐτοῦ κεφάλαια, τοῦθ' ὅπερ ἀνωμολόγησεν ἅπας ἐν γένει ὁ τόπος, πολιτευόμενός τε καὶ ἀντιπολιτευόμενος, ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, ἀνεμνήσατο δὲ καὶ ὁ κ. Κασσουλίδης ἰατρὸς ἐν τῷ διεξοδικωτάτῳ λόγῳ ὃν ἐξεφώνησεν ἐν Βραΐλᾳ, ἐξυμνήσας ῥητορικώτατα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός, καί τοι μετὰ πολλῆς τῆς ὑπερβολῆς.

Σπουδαῖα.

— Τὴν 29-ην 7-μβρίου οἱ Ἡγεμόνες τοῦ τόπου καταφθάνουσιν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ ζωγραφικοῦ καὶ εὐαέρου Μοναστηρίου Σινᾶ, ὁπόθεν καταβαίνουσιν ἐντὸς ὀλίγου διὰ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, ἀρχόμενα τὴν $^{5}/_{17}$ Ὀκτωβρίου καὶ λήγοντα τὴν $^{13}/_{25}$ τοῦ αὐτοῦ. Πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ ξένοι παρευρεθήσονται, ἐν οἷς καὶ ὁ Πρίγκιψ τοῦ Μαυροβουνίου, καθὰ διαβεβαιοῦται. Στρατὸς 35 χιλ. καλῶς ἐξησκημένος παραταχθήσεται ὡς ἐν πολέμῳ· καί τοι δὲ νέηλυς ὁ στρατὸς οὗτος καὶ ἀπειροπόλεμος, οὐχ ἧττον ὅμως ἔχει στοιχεῖα ἀρρενωπὰ καὶ ἀρειμάνια, διακρινόμενος ἐπὶ πειθαρχίᾳ, ὀργανισμῷ καὶ κοσμιότητι.

— Ὁ πρῴην πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας εἰς Παρισίους Ἀρνὶμ, ὡς ὑπεξαιρέσας Φάκελλον ἐγγράφων σπουδαίων, διατελεῖ ἐν φυλακῇ εἰς Βερολῖνον.

— Ἡ πορθουμένη ὑπὸ τῶν Καρλιστῶν Παμπελούνη ἐπρομηθεύθη ζωοτροφιῶν· οἱ Καρλισταὶ πανταχοῦ ἡττῶνται καὶ διαλύονται.

— Ἕνεκεν ἐλλείψεως ἐθιμοτυπίας ἀπὸ μέρους τοῦ στρατηγοῦ Ῥακοβίτζα πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ Γαλλικοῦ πολεμικοῦ *ὁ Κόρσος* εἰς Γαλάζιον, ῥῆξις ἤθελε συμβῆ μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων Γαλλίας καὶ Δακίας, ἥτις ὅμως ἀπεσοβήθη χάρις εἰς τὰ μέτρα τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Πολέμου, ὅστις διέταξε τὸν Κ. Ῥακοβίτσαν ἵνα μεταβῇ παρὰ τῷ Γάλλῳ προξένῳ, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντος πλοιάρχου, καὶ ἐξαιτήσεται τῆς συγγνώμης διὰ τὴν ἀκούσιον ταύτην ἐθιμοτυπικὴν ἔλλειψιν.

— Ὁ Ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων ἔγραψε τῷ πράκτορι τῆς Δακίας εἰς Ῥώμην, ὅπως ὅσον τάχος ἀποστείλῃ αὐτῷ τὸ σχέδιον τῆς ἀρδείας καὶ διωρυγοποιήσεως τῶν ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ὡς καὶ τὰ προγράμματα τῶν Σχολῶν τοῦ συστήματος τούτου πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ἀγρονομίαν τοῦ Τόπου, ὅστις πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ἀπεξηράνθη σχεδὸν ἐλλείψει ὕδατος. Ὁ Κ. Ὑπουργὸς ἠδύνατο ἵνα ἀποτανθῇ καὶ εἰς Κάϊρον πρὸς σπουδὴν καὶ τοῦ ἐκεῖσε συστήματος τῆς διωρυγοποιήσεως, ὅπερ ἠδύνατο ἵνα ἐφαρμοσθῇ κάλλιστα ἐνταῦθα, ἔνθα τοσοῦτοι πλώϊμοι ποταμοὶ διακλαδιζόμενοι ἤθελον μεταβάλει τοσαύτας ἐπαρχίας ξηρανθείσας εἰς γονίμους καὶ εὐφόρους.

— Ὁ Σουλτάνος τὶ παθὼν μετεμελήθη διὰ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνεψιοῦ του πρίγκιπος Μουρὰτ μελετωμένην παρανομίαν, καὶ τῇ μεσολαβήσει τοῦ Σεχουλισλὰμ καὶ τοῦ πρεσβευτοῦ Ἄγγλου Ἐλιότ συνδιηλλάγη αὐτῷ ὀμώσας ἐπὶ τοῦ Κορανίου, ὅτι δὲν καταπατήσει οὐδὲν τῶν δικαιωμάτων τοῦ πρίγκιπος τούτου, ὅστις ὅμως ὀφείλει ἀναγνωρίσαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰουσοὺφ Ἰζεδὶν ἀρχιστράτηγον παντὸς τοῦ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ στρατοῦ. Πλεῖστοι ὅμως *σοφτάδες* καὶ *οὐλεμάδες* ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς κακὸν οἰωνὸν οὐ μόνον τῆς παρακμῆς τοῦ Κράτους ἀλλὰ καὶ τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀποσυνθέσεως, κατὰ τοὺς χρησμῳδούς.

— Κατὰ πρότασιν τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἐμπορίου διωρίσθη εἰδικὸς γεωμέτρης ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως ὑδραυλικῶν καὶ προκυμαίων ἔργων, ἰδίως δὲ τοῦ Γαλαζίου, Βραΐλας καὶ Γεωργέβου.

— Τῇ α'. Νοεμβρίου πλειοδοτεῖται ἡ διατίμησις τοῦ $^{1}/_{2}$ ἐπὶ $^{0}/_{0}$ τοῦ λιμένος Γαλαζίου, βαίνοντος εἰς παρακμὴν ἕνεκα τῆς παύσεως τῆς ἐλευθερολιμενίσεως.

— Ὁ Φιλεκπευδευτικὸς τῶν Βοδενῶν Σύλλογος ἐξέδοτο τεῦχος σπουδαῖον ἀρχαιολογικὸν καὶ γεωγραφικὸν οὐ μόνον τῆς περιβλέπτου καὶ ἐξακουστῆς πόλεως τῶν Βοδενῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπαρχίας ἁπάσης, ἐχούσης μεγίστην ἀνάγκην σχολείων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ ἡ Μακεδονία ἀναδείξει ἄνδρα ἐφάμιλλον τῷ Ζάππᾳ, Χρηστάκῃ Ἐφφένδῃ, Ζωγράφῳ καὶ λοιποῖς, κατὰ τὴν γενναιοδωρίαν καὶ φιλομουσίαν.

— Ὁ Θιὲρς λαβὼν ἐντεῦθεν χρυσοῦν μετάλλιον, εὐγνωμοσύνης τεκμήριον, ηὐχαρίστησε δι' ἐπιστολῆς τῇ Δακικῇ νεολαίᾳ, ἣν προτρέπει ἐπὶ τὴν *ἐλευθερίαν* καὶ *σπουδὴν* διὰ λόγων ὄντως πειστικωτάτων καὶ εὐφραδεστάτων. Ὁδοιπορεῖ δὲ εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα μεταβήσεται καὶ εἰς προσκύνησιν τοῦ Πάπα.

ΙΤΑΛΙΑ.

Ἐνῷ ὁ πρωθυπουργὸς Μινγκέττης εἰσέτι ὁδοιπορεῖ πρὸς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, προπαρασκευάζων τὰ πνεύματα διὰ τὰ ἐκλογικὰ καὶ προσελκύων συμπολιτευομένους, ὁ Βασιλεὺς ἐξέδοτο τὴν διάλυσιν τῶν Βουλῶν.

Γνωστὸν ὅτι πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἰταλίας ὑφίσταται τὸ κέντρον τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀπαρτιζομένης ἀπὸ πλεῖστα κόμματα Γαριβάλδεια, Ματζίνεια, διεθνῆ, Μασωνικὰ καὶ ἕτερα δημοκρατολογικά· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κόμμα ἰσχυρὸν *καθολικὸν*, ἀπαριθμῶν πλείστας ἀριστοκρατικὰς οἰκογενείας. Εἰς τοῦτο λοιπὸν ἐστράφη ὁ κυβερνητικὸς τῆς Ἰταλίας ἄξων, ὃν κινεῖ ὁ Κ. Μινγκέττης μετ' ἐπιτηδειότητος, πολλὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὑποσχόμενος καὶ ὑπὲρ τῶν καθολικῶν, ἀφοῦ ἀπέτυχεν εἰς τὸ νὰ σχηματίσῃ συμμαχίαν μὲ τὴν μετριόφρονα ἀριστεράν.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως τῶν Βουλῶν ἐγένετο ἐν γνώσει τοῦ ἀπόντος Πρωθυπουργοῦ, ὅστις βεβαίως ἐπανακάμπτει εἰς Ῥώμην· οὐχ ἧττον ὅμως ἂς ἐπιτραπῇ ἡμῖν ἵνα γνωμοδοτήσωμεν ὅτι ἡ ἀποδημία τοῦ Κ. Μινγκέττη συνεδέετο κἄπως καὶ μέ τινας διακοινώσεις μυστικὰς τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, πρὸς ἣν ἀνεφέρθησαν πλεῖστοι ὑπήκοοι ὡς μὴ τυγχάνοντες ἀσφαλείας ζωῆς καὶ περιουσίας, καί τοι διεψεύσθησαν αὗται ἐπισήμως.

ΓΑΛΛΙΑ.

Πανταχοῦ ὅθι ἐπορεύθη ὁ Μακ-Μαὼν εὗρεν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ

*). Τρανσυλβανία.

Uni criticĭ acusă pe Dante quĕ el îndemnând pe Arig de Luxemburg, de a se face cu forţa armelor Domn Italieĭ, cu aquésta a voit de a subjuga Italia străinilor, pentru quĕ prin aquésta nu a avut credinţă în forţele interne ale Italieĭ. Insĕ aqueştĭ criticĭ uită quĕ şi un om mare qua Dante, se póte amăgi asupra alegereĭ miḑlócelor unificăreĭ Italieĭ.

Eraŭ nisce timpĭ de forţă împinsă pênă la esces; Lupte continue între papi şi antipapi; discordiĭ în ănimĭ, inamicie între cetăţĭ surorĭ de quâtre Impĕraţĭ; Decĭ exemplul ticăloşieĭ fiind dat de la coróne şi de la mitre, vedem chiar în casele private urele şi resbunârile, quare aŭ nenorocit pămêntul Italieĭ, aquel pămênt de Dumneḑeŭ priviligiat.

In façia aquestor priveliştĭ înfiorătóre, spiritul quel mărеţ al poetuluĭ cetăţén, simţind tótă adâncimea nenorocirilor patrieĭ sale, creḑù şi chemâ pentru mântuirea eĭ de atâtea rele uă putere colosală, quare domnind preste tótă peninsula sĕ unéscă tóte provinciile desunite ale Italieĭ într'un singur Stat. Atuncea ar înceta mugetul partiḑelor şi a urelor, quare frământa pacea privată şi publică. El credea quă atuncea Italia obţinênd concordia prin quare dobêndesce puterea, Italieni se vor uni în credinţă, în aspiraţiunĭ; şi quĕ eĭ avênd aqueiaşĭ limbă şi tradiţiă, quând va sosi timpul oportun, vor alunga dynastia străină şi vor stabili forma de guvern conform seculuĭ şi caracteruluĭ naţional.

Intr'un cuvênt, Dante în loc de a'şĭ vedea ţéra sa despărţită, apăsată, de atâţĭ micĭ tyranĭ, el a dorit din contra sĕ o vadă întrunită, sub un singur sceptru, fie chiar ţinut de mâna unuĭ Domnitor străin, dupĕ que îndeşert a îndemnat el pe prinţişori micelor state Italiane la opera quea mare de a uni aquéstă ţéră sub uă singură coróná.

Tóte aqueste cugetărĭ marĭ ale luĭ Dante, se vĕd în admirabila sa Poema, în quare el descrie quât era de nesuferit a vedé situaţiunea miseră a Italieĭ; quăcĭ asemănând'o cu însuşĭ infernu unde sunt locaşurile morţilor, şi aquâror locuitorĭ fug de libertate şi de sciinţă. «Italia locaşul durereĭ, corabie fără de pilot în miḑlocul océnuluĭ înviforat,» unde se învăluie şi Europa sfăşiată.

Dupĕ que el a lovit cu putere tóte abusurile timpuluĭ seŭ, întreveḑênd un timp maĭ frumos pentru Italia, în quare sĕ se spele atâte turpitudinĭ, aŭ scris Poema sa *Purgătoriul*, saŭ focul curăţitoriŭ, în quare semințiele viitóre a Italieĭ, îşĭ vor curăţi sufletele pângărite de epoca quea de mórte în quare trăisseră.

Dante a prevĕḑut în fine Italia viitóre, unită, Europa viitóre, şi 'n fine chiar tot pământul viitoriŭ cuprinse de civilisaţiune, adiquĕ: Destinele omenireĭ sub triumful dreptuluĭ şi al adevĕruluĭ. Aquestea s'aŭ descris într'un mod incomparabil, în Poema sa intitulată «*Raiul* (*Paradisul*).»

Vechea limbă Latină schimbându-se cu trecerea timpurilor, în locul eĭ s'aŭ ivit frumósa limbă Italiană de astăḑĭ, quare este plină de vocale, şi a quâreĭ cuvinte se sfêrşesc tot cu vocale, pentru quare uşor a trecut de la Cathedrele învĕţaţilor, şi 'n salónele Curţilor.

Uni scriitorĭ susţin quă, înquĕ în timpurile luĭ Frideric al II-lea din Sicilia, poeţi aŭ început a scrie poesiĭ, în noua şi melodiósa limbă Italiană, şi daŭ exemplu pe Rege şi *Enţius* şi *Menfred*, fiĭ luĭ*) In timpul luĭ Dante aŭ scris frumos, Cavalcante, Guinicelli, Malaspina, Cino şi alţĭ litteraţĭ şi artişti, quari constituiaŭ un centru de sciinţă în Toscana; aquestia aŭ cultivat limba; însĕ tot era în Italia vestea, quŏ limba Italiană, nu va deveni nicĭ uădată limba Muselor. Pentru quare mulţĭ aŭ scris în limba *Provincială* saŭ Francesă. Aşa de exemplu: Aldobrandino a scris fysica sa în limba *Provincială*; Martin Canale a scris Istoria Veneţieĭ tot în aquéstă limbă; de asemenea Bruncto Latine un serios tratat şi Sordelo Mantorano.

De aicea se vede quă, déquă nu s'ar fi ivit în Italia marele poet Dante, limba Italiană ar fi perit, şi Italia nu ar fi avut elementul quel maĭ puternic al unităţiĭ sale. Sufletul luĭ Dante quel mărinimos a prevĕḑut aquésta, şi atuncea a scris blestemul seŭ cu uă neştérsă ocară în contra quelor infidelĭ aĭ limbeĭ patrieĭ, quari o aŭ lepădat în uitare adorând uă limbă străină.

El sciind quât de puternică legătură este limba pentru locuitori uneĭ şi aqueleaşĭ ţerĭ, şi apoĭ limba latină fiind usată în acte publice, ér în fie-quare provinciă vorbindu-se un dialect diferit, el concepuse aquéstă fru-

*) *De sigur respândire şi eleganţă i-a dat'o Pier delle Vigne, Bruno di Thoro, Jacopo da Lentini, Guido delle colonne şi Sicula Rina.*

πλεῖστον οὐχὶ ὑποκριτικήν. Αἱ πόλεις ἐφωταγωγήθησαν, αἱ ἀρχαὶ ἀντήχησαν ἐκ ζητωκραυγῶν, τὰ πλήθη ἐφαίνοντο πανηγυρίζοντα δημωδῶς.

Εἰς Λίλλην ὁ ἀρχιστράτηγος ὑποδεξόμενος τὰς ἀρχάς, καὶ προσφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ γενικοῦ συμβουλίου, ἀντεφώνησεν ὡς ἕπεται:

«Κύριε Πρ. τοῦ γενικοῦ Συμβουλίου.

«Εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐν ὀνόματι τοῦ Βορείου τῆς Γαλλίας λαοῦ ἐκφραζόμενά μοι αἰσθήματα. Γινώσκω πρὸ καιροῦ τὴν δραστικότητα τούτου, τὴν σύνεσιν, τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν τόπον καὶ τὸν ζῆλον πρὸς τὸ ἔργον. Γενῆτε διερμηνεύς μου παρ' αὐτῷ· εἰπέτε αὐτῷ ὅτι ἡ συμπάθεια ἧς τεκμήριον τόσῳ θωπευτικόν μοι προσφέρουσι σήμερον ἐνθαρρύνει με πρὸς τέλεσιν τῆς *τάσεως* (*tâche*) ἣν ἐνεπιστεύσατό μοι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις. Ἐπαναλάβετε αὐτῷ ὅτι ἤδη διεβεβαίωσα, ὅτι ἐπιδιώξω εὐσταθῶς καὶ μετ' ἐμπιστοσύνης τὴν ἀνατεθεῖσάν μοι ἐντολήν, καλῶν παρ' ἐμοὶ τοὺς συνετοὺς ὅλων τῶν κομμάτων, καὶ πεποιθὼς ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θέλουσί με συνδράμει εἰς τὴν μέχρι τέλους ἐκπλήρωσιν, ἐπειδὴ σκεφθήσονται, ὡς ἐγώ, ὅτι ἡ ἐπίτευξις αὐτῆς ἔσται ἀνάγκαία τῇ εὐημερίᾳ τοῦ τόπου.»

Εἰς τὴν διὰ τῆς πόλεως Ἀρρᾶς διάβασιν τούτου ἠκούσθη φωνή τις ἐκ τοῦ πλήθους. «*Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ*» ἀλλ' οὗτος καί τοι ἐκπλαγεὶς κατ' ἀρχάς, εὐθὺς ὅμως συνελθὼν ἀφῆρεσε τὸν πῖλον καὶ ἐφώνησε στεντορείᾳ «*Ζήτω ἡ Δημοκρατία*».

Ὁ Θιέρσος ἔγραψεν ἐπιστολὴν πένθιμον συμπαθητικωτάτην εἰς τὸν υἱὸν καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Γυιζὼτ, καί τοι εἰς πλείστας πολιτικὰς δοξασίας πλειστάκις ἐφάνησαν ἀντίπαλοι ἀμφότεροι οἱ μεγάλοι τῆς Γαλλίας οὗτοι πολιτικοί.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ἐκ Μαδρίτης ἀγγέλλεται ὅτι οἱ Καρλισταὶ ἡττήθησαν παρὰ τὴν πόλιν Γαβριλλᾶς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βαλαδολίδῃ, ἔνθα καταλιπόντες 200 πληγωμένους ἐπῆραν τὰ ὅρη.

Ἐκ Βαϋόννης ὡσαύτως διαδίδοται ὅτι, προὔκειτο περὶ μεγάλης τινὸς καὶ ἀποφασιστικῆς μάχης πρὸς τὴν Ἑστέλλαν.

Ἀξιωματικοί τινες γερμανοὶ, συνοδευόμενοι τῷ στρατηγῷ Μοραλὲς, ἐπεσκέφθησαν τὰ ὀχυρώματα τῆς πόλεως Βιλβάς. Λέγεται δὲ ὅτι σκοπὸς τοῦ μεγαλεπηβόλου Βίσμαρκ εἶναι ἡ ἑνότης τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου, καί τοι αἱ Πορτογαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀντίκεινται.

Ἐπιστολή τις ἐκ Καταλωνίας, ἀναφέρει οὐ μόνον τὰ καθημερινὰ τῶν Καρλιστῶν ἀθεμιτουργήματα ὡς καὶ τὸν ἄνανδρον φόνον συζύγου τινος φιλελευθέρου, μητρὸς τριῶν τέκνων καὶ ἐγκύου, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἀνοσιούργημα φρικῶδες· εἰς Καστελλὰρ ἐδηλητηρίασαν, πρὸ τοῦ νὰ φύγωσι, τὰ ὕδατα τῶν πηγῶν, τὰ δὲ στρατεύματα (τῆς δημοκρατίας) ἐλθόντα μετὰ τούτους καὶ πιόντα ὕδωρ, ἀπέθανον πλεῖστοι ἄνθρωποί τε καὶ ζῶα. Τὴν πόλιν ταύτην προσβαλόντες οἱ Καρλισταὶ διὰ τοῦ πυροβολικοῦ ἐπυρπόλησαν ἔπειτα.

Ὁ στρατηγὸς τῆς δημοκρατίας Μοριόνης δὲν ἠδυνήθη νὰ προμηθεύσῃ ζωοτροφίας τῇ πορθουμένῃ πόλει Παμπελούνῃ, ὧν ἔχει μεγίστην ἀνάγκην, κατὰ τοὺς Καρλιστάς, ἀντιτάξαντας τέσσαρας τηλεβολοστοιχίας, ὁδηγουμένας ὑπὸ τοῦ Δορρεγαράϋ, ἁρπάσαντας πλεῖστα ζῶα προωρισμένα διὰ τὴν φρουρὰν καὶ στειρεύσαντας καὶ αὐτὴν τάχα τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων εἰς Σουβίζαν, δι' ἧς ἡ πόλις ἐποτίζετο. Αἱ τηλεγραφικαὶ ὅμως αὗται εἰδήσεις χρῄζουσιν ἐπιβεβαιώσεως.

ΕΛΒΕΤΙΑ.

Μεγάλη πάλη ἀνοίγεται μεταξὺ τῶν δύο ἀρχῶν, κοσμικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς, ἕνεκα τοῦ Παπιστικοῦ σχίσματος, ὅπερ πολλοὶ μὲν πρεσβύται ἀπεδέξαντο, πλεῖστοι ὅμως ἀπεκήρυξαν. Ἐπειδὴ δ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι, διατάγματι τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ὡς μὴ πεισθέντες ἵνα καταθέσωσιν ὅρκον ἐγένοντο ἀπόβλητοι, συνετάξαντο διακοίνωσίν τινα ἐντονωτάτην καὶ ἀποστατικὴν, ἀπ' ἄμβωνος εἰς πάσας τὰς ἐνορίας ἀπαγγελθεῖσαν.

Ἰδοὺ τὸ κείμενον.

«Οὐδόλως ἀγνοεῖτε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ, ὅτι ἐζήτησάν μοι νέον ὅρκον, ὅστις, ὡς οἴδατε, εἶναι σχισματικὸς, ἐναντίος εἰς τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.....

Ὅτε διωρίσθην ἐφημέριός σας, κατέθηκα ὅρκον ὃν ἐτήρησα ἀείποτε πιστῶς, ἀποδιδοὺς νομίμως τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ καὶ τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι. Ἡ ἀπαίτησις λοιπὸν νέου ὅρκου ἦτο σημεῖον ἀναπόφευκτον ὅτι ἤθελον ἵνα καταστᾶ ἱερόσυλος, γενόμενος συνένοχος αἱρέσεως, ἥτις δὲν εἶναι ἡ καθολικὴ θρησκεία, ἡ θρησσεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν *Ἰησοῦ Χριστοῦ*.

Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ διαμενῶ ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, ἐπειδὴ εἰμι ὁ νόμιμος ὑμῶν Ποιμήν· οὐδόλως ἐγκαταλείψω εἰς παρεισάκτους, ἀνυπερασπίστους τὰς ψυχὰς ὑμῶν. καὶ ἔσομαι ἐκεῖ ἀψηφῶν ὅλας τὰς θλίψεις ὅπως διδάξω τὰ τέκνα ὑμῶν, εὐλογήσω τὰ συνοικέσια ὑμῶν, ἐπισκέψωμαι τοὺς νοσοῦντας ὑμῶν καὶ διανείμω μετὰ τῶν πτωχῶν ὑμῶν τὸ εὐτελές μοι μισθίον.

Δὲν δύνασθε ἀναγνωρίσαι παρείσακτον οὔτε συγκοινωνῆσαι τούτῳ διὰ τὰ θρησκευτικὰ ὑμῶν καθήκοντα.... δὲν δύνασθε, χωρὶς τοῦ ν' ἁμαρτήσητε θανασίμως καὶ χωρὶς τοῦ νὰ ὑποβληθῆτε ὑπὸ κανονικὰς ποινὰς, νὰ συμμετάσχητε τῇ ἐκλογῇ ἱερέως...

Τοὺς λειποτάκτας τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν βούλονται ἀναιδῶς ἐπιβαλεῖν ὑμῖν ὡς ποιμένας· πλὴν γινώσκετε ἀποφυγεῖν τούτους, ἀναμιμνησκόμενοι τῶν παραγγελμάτων τῶν πρεσβυτῶν ὑμῶν ἐφημερίων, τῆς θρησκείας τοῦ βαπτίσματος καὶ τῆς πρώτης κοινωνίας ὑμῶν, καὶ διατελέσετε πιστοὶ ἐπὶ τῇ καθολικῇ, ἀποστολικῇ καὶ ῥωμαϊκῇ πίστει.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἄτομόν μου, ὡς τὰς κακουχίας, τὰς ὕβρεις, τὴν ἐξορίαν, τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀγαθῶν μου, εἰμι ἕτοιμος ὑποστῆναι πᾶν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Θεανθρώπου Ι. Χ., τοῦ τύπου τῶν ποιμένων· πέποιθα δὲ ὅτι ὁ Θεὸς οὐ μὴ ἐγκαταλείψει με. *Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.* Ὅτε ὅμως προσβάλλοντές με προσβάλλουσι τὸ ποίμνιόν μου, ὅτε αἱ πληγαί μου ἀνταποδίδονται αὐτῷ, ὀφείλω — ὁ δὲ Κύριος δώσει μοι ἰσχὺν — ἀντιτάξαι ἀντίστασιν ἀήττητον· ὀφείλω παλαῖσαι καὶ παλαίσω μέχρι θανάτου. «*Ὁ ποιμὴν γὰρ ὁ καλὸς τίθησι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων*» λέγει ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Ἐκλιπαρῶ δὲ ὑμᾶς μετὰ δακρύων, ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς ὑμῶν, ἵνα μὴ συνθηκολογήσητε τῷ σχίσματι. Ἐπαναπαύομαι ἐφ' ὑμᾶς. Ἐμπιστευθῆτε δὲ τῇ ἐμῇ ἀφοσιώσει ὡς ἱερέως καὶ ἐφημερίου. Εἰμι δὲ μεθ' ὑμῶν ὑπὲρ ζωῆς καὶ θανάτου .....

Πεπείσμεθα δὲ ὅτι πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν *Ἰησοῦ Χριστοῦ*.

ΤΗΛΕΓΡΑΜΜΑΤΑ.

— Εἰς Νόρθαμπτον τῆς Ἀγγλίας ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μερεβέθερ ὡς μέλους τοῦ Κοινοβουλίου ἠκολούθησαν μεγάλαι ταραχαί, ἐν αἷς πλεῖστοι ἐπληγώθησαν, ἀποκαταστάσης τῆς ἡσυχίας τῇ συνδρομῇ τοῦ στρατοῦ.

— Ἡ δυσαρέσκεια τῶν Σέρβων κατὰ τοῦ πρίγκιπος ἐξεδηλώθη διὰ συνομωσίας, ἧς ἀρχηγὸς ὁ Καραγεώργεβιτς, ἣν ὅμως ἀνεκάλυψαν, πλείστων φυλακισθέντων. Ὁ Πρίγκιψ μεταβαίνει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1875 εἰς Βερολῖνον καὶ Πετρούπολιν.

— Ὁ Ἀνδράσυς ἀνέλαβε τὴν παρὰ ταῖς Εὐρωπαϊκαῖς Δυνάμεσιν ἐξομάλυνσιν τοῦ ἀπασχολοῦντος τὸν διπλωματικὸν κύκλον ζητήματος περὶ συνομολογήσεως ἐμπορικῶν συνθηκῶν μεταξὺ Ῥουμανίας καὶ Σερβίας ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱουδήποτε Κράτους Εὐρωπαϊκοῦ. Ἴδωμεν ἂν συγκατανεύῃ καὶ ἡ ἐπικυρίαρχος Αὐλή.

— Οἱ Καρλισταὶ ἵνα προλάβωσι τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ στρατοῦ των κατέφυγον εἰς μέτρα ἄξια τῶν Περσῶν καὶ τῶν Τούρκων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαιῶνος. Ὁ 500 μέτρα ἀπομακρυνόμενος τοῦ στρατοπέδου στρατιώτης τουφεκοβολεῖται· ἐν τούτοις πανταχόθεν ἀπόγνωσις κατέλαβε τοὺς περὶ τὸν Κάρολον, μεθ' ὅλας τὰς ἐνθαρρύνσεις τῆς Ῥωσσίας.

— Τοῦ λοιποῦ δὲν λαμβάνουσι μέρος ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ τῆς Πρωσσίας οἱ βουλευταὶ τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρένης.

— Ὁ τῆς Δανίας πρεσβευτὴς διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Πρωσσίας κατὰ τῆς ἐξώσεως πλείστων Δανῶν ἀπὸ τοῦ Σλέσβικ Ὀλστεῖν, ἐπικαλούμενος τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν Πράγᾳ συνθήκης, ἣν ἐπίτηδες ὁ κ. Βίσμαρκ ἀργεῖ ἑωσοῦ ἐκγερμανισθῇ καὶ αὐτὸ τὸ κυρίως Δανικὸν ἐν τῷ Δουκάτῳ τούτῳ στοιχεῖον.

— Τὰ σιτηρὰ τῆς Δακίας σχεδὸν ἀζήτητα εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἀγορὰς ἕνεκα τῆς ἀφθονίας τῶν Οὐγγρικῶν καὶ ῥωσσικῶν, ἅτινα κατέκλυσαν τούς τε Ἀγγλικοὺς καὶ τοὺς Ἰταλικοὺς λιμένας.

— Ὡσαύτως καὶ οἱ σταφιδόκαρποι τῆς Ἑλλάδος εἰς μεγίστην ὑποτίμησιν ἕνεκα τῆς βίας, μεθ' ἧς αἱ ἀπαρχαὶ αὐτοῦ συνεκομίσθησαν· τὸ δὲ δυστύχημα ἀνεφάνη καὶ φθοροποιόν τι ζωύφιον, ἡ *φυλοξέρα*, εἰς τὰς σταφιδαμπέλους.

— Αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρίου ἔλαβον νέαν ζωηρότητα καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ὑπερτίμησιν χάρις εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν τῆς ἐκκαμινεύσεως.

— Ἐκ Σμύρνης ἀναγγέλλεται ἥτε τοῦ βάμβακος καλὴ ποιότης καὶ μεγάλων ποσοτήτων ἐκποίησις καὶ ἡ τῶν σύκων, σταφίδων καὶ ριζαρίων ὑποστήριξις εἰς καλὰς τιμάς.

Οἱ ἀπαθανατισθέντες Ἰατροί,

Μεταξὺ τῶν μακαρίων, ὧν τὰ ὀνόματα ἐχάραξεν ἡ Ἐκκλησία ἐν χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τὰ δίπτυχά της, λογίζονται πολλοὶ οἵτινες μετήρχοντο τὴν Ἰατρικὴν ὡς ἐκλεκτὴν σπουδήν των, ὡς σκοπὸν τῆς ἁγίας ἀποστολῆς των, καὶ οἵτινες, τούτου ἕνεκα, ἐτιμήθησαν παρὰ τῶν Ἰατρῶν, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν ἡ πίστις ἦτον ζωηροτάτη εἰς τὰς καρδίας τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Δίδομεν ἤδη τὸν κατάλογον τῶν Ἰατρῶν τούτων κατατάττοντες αὐτοὺς κατὰ μῆνας καὶ ἡμέρας, καθὼς ἑορτάζονται ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

31. Ἰανουαρίου, Κῦρος Ἀνάργυρος. Εὐκλεὴς, διὰ τὰς περιθάλψεις ἃς ἐχορήγει εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς, οὓς ἠκολούθει μέχρι τάφου, λαμβάνων μάλιστα φροντίδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ των. Μᾶς τὸν παριστῶσιν ὡς θεραπεύοντα τὰς διαφόρους ἀσθενείας τοῦ σώματος μᾶλλον διὰ θαυμάτων ὑπερφυσικῶν ἢ διὰ συνταγῶν ἰατρικῆς. Ἐκαρατομήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει 284 — 305 Μ. Χ. Ἀναφέρουσι δ' ὅτι τὸ ἐργαστήριον ὅπερ κατεῖχε μετεβλήθη εἰς ναόν, ἔνθα οἱ πιστοὶ ἤρχοντο σωρηδὸν, ἐπικαλούμενοι τὴν μεσιτείαν τοῦ Ἁγίου πρὸς θεραπείαν τῶν νοσημάτων των.

3. Φεβρουαρίου. Βλάσιος. Ἐπίσκοπος Σεβαστουπόλεως ἐν Ἀρμενίᾳ, ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει 316, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀγρικόλα, κυβερνήτου τῆς Καππαδοκίας. Οἱ δήμιοι τοῦ ἐξέσχισαν τὰς πλευρὰς μὲ σιδηρᾶ κτένια, καὶ τούτου ἕνεκα, οἱ Ξαντουργοὶ ἔχουσιν αὐτὸν ὡς προστάτην των.

6. Φεβρουαρίου. Ἰουλιανὸς, μαρτυρήσας ἐπὶ Αὐτοκράτορος Μαξιμίνου ἐν ἔτει 236.

25. Φεβρουαρίου. Καισάριος. Ἦτο Πατρίκιος ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου, ἐκ τῆς πόλεως Ναζιανζοῦ τῆς Καππαδοκίας. Τοιαύτη ἦν ἡ ὑπόληψις ἣν ἀπέκτησεν, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ Βυζαντίου τῷ ἐπρόσφερον, ἀλλ' εἰς μάτην, τὰς μεγαλήτερας δημοσίας τιμὰς, καθὼς καὶ γάμον μέ τινα εὐγενῆ Κυρίαν. Δὲν δεικνύεται ἡ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του, ὅστις φαίνεται νὰ ἦτο φυσικός. Ὁ Μέγας Γρηγόριος ἐποιήσατο αὐτῷ λαμπρὸν ἐπικήδειον.

29. Φεβρουαρίου. Διονύσιος διάκονος. Κατεδιώχθη ἐν ἔτει 410 ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου, βασιλέως τῶν Γότθων. Διεξοδικὴ ἐπιτάφιος ἐπιγραφὴ ἣν ἐχάραξαν ἐπὶ τοῦ τάφου του, ἤρχιζεν ἀπὸ τοὺς ἑξῆς δύω στίχους λατινιστὶ γεγραμμένους:

«Hic Levita jacet Dionysius artis honestae
Functus et officio quod medicina dedit.»

10. Μαρτίου. Κοδράτος ἐκ Κορίνθου. Ἐμαρτύρησεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μεθ' ἄλλων λατρῶν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ Δακίου καὶ Βαλλεριανοῦ ἐν ἔτει 249—266 ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ Διάσωνος.

15. Μαρτίου. Ἰωακεὶμ ἐκ τῆς Ἰαπωνίας, ἐθανατώθη ἐν ἔτει 1613 κατὰ Μάϊον.

13. Ἀπριλίου. Πάπιλος. Ἐσταυρώθη ἐν Περγάμῳ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἀγαθονίκης ἐν ἔτει 164 ἐπὶ Αὐτοκράτορος Κομμόδου.

3. Μαΐου. Ἰουβενάλιος ἐπίσκοπος Ναρνεύας (πόλεως τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Νάρου ποταμοῦ, ταυῦν Νάρνη κατὰ Στράβωνα). Ὁ Πάππας Δαμασκηνὸς ἐν ἔτει 366 τὸν ὕψωσεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἀποσύρας αὐτὸν ἀπὸ ἓν μοναστήριον, ὅπου διῆγεν ὡς ζηλωτὴς καὶ ἐνδελεχὴς Ἰατρός.

---

mósă idce de a determina și a fixa idioma, que era sĕ presune de la uă extremitate la quea-l'altă a peninsuleĭ, producênd uă mișcare curagiósă pentru unitatea limbeĭ, ḑise atuncĭ *vulgare*, que ne aŭ tăgăduit'o învederat defăĭmători; și aquésta o făcù, precum el se esprimă admirabile între *Ilarie* vorbind de lucrurĭ inauḑite, și aquelle materiĭ, quare abia putea fi desvoltate în limba latină de queĭ maĭ eminenţĭ literaţĭ, el le a expus în limbagiŭ vulgar și nu în simplu qui musical, printr'uă *Poemă*, *quare descrie maĭ tot Universul.*

Evul meḑiŭ a fost un timp de barbarie și ignoranţă nutrite de uă credinţă órbă și superstiţióză quare locuesce numaĭ în sufletele quele selbatice și inculte, dar quel maĭ dulce simţimênt al ănimeĭ umane «*Amorul*» reaminti origina sa ceréscă, aruncênd óre-quare raḑe luminóse, în întunerecul aquelor timpurĭ triste.

Dante déră a fixat typul frumosuluĭ, și typul femeeĭ ideale în Beatricea sa. Era uă femee, după cum spune Bocaciu, fórte frumósă, plăcută, și gentilă, și 'n vorbele eĭ arăta maĭ multă seriositate de quât îĭ prescria vêrsta eĭ. Aquéstă fiinţă inocentă și dulce a inspirat luĭ Dante un amor pur, nobil și statornic, aquel amor desceptat de uă virtute adevĕrată, de uă alésă delicateţă a simţimintelor și a cugetărilor în quare se vede strălucind raḑele luciuluĭ intern; aquel amor, quare unind două ănimĭ, le face maĭ bune, și le rădică neîncetat către înălţime, către sublimitate.

Oh! de ar fi quât se póte maĭ dese asemenea înfrăţirĭ aquestor geniurĭ, aqueste adoraţiunĭ, aquest entusiasm sincer pentru virtute, pentru frumuseţea neîmbătrînită în ănimă... Oh! atuncĭ ne am simţi toţĭ împinșĭ spre opere marĭ și înalte. Atuncea aqueste simţirĭ nobile, nu s'ar vedea în lume atâta de rar, qua și uă navă depărtată quare se vede un minut la orisonte trecênd pe Océn, saŭ qua un Meteor, quare se vede trecênd repede, prin ceriŭ fără a lăsa în lume verĭuă urmă după sine; qui ar vieţui nemuritorĭ și bine cuvêntaţĭ în memoria posterităţeĭ.

Dante pe aripele amoruluĭ s'aŭ înălţat pênă la culmele quele maĭ sublime. Femeea, adorată de el, nu este sclavă despreţuită a antichităţiĭ, nu este mama părăsită în casă de bărbatul lumeĭ antice, nu este fiinţa idolatrată qua frumuseţe supra-umană, de către cavalerĭĭ rătăcitorĭ aĭ evuluĭ meḑiŭ. Femeea pe quare a descris'o Dante, este maĭ mult de quât atâta; ea este qua uă steà tutelară, ea inspiră și povăţuesce pe om și pe naţiunĭ, în selbaticele cărărĭ ale vieţeĭ și 'n drumul quel stâncos către adevĕr.

In Beatricea luĭ Dante vedem femeea timpurilor blândeţeĭ, a păceĭ, a progressuluĭ, și a civilisăreĭ perfecte. In Beatrice, nu vedem pe femeea regină a balurilor, a serbărilor, a duelurilor, nu vedem pe femeea quare privesce cu sânge rece și judecă pe luptătorĭ, dar vedem pe femeea cultă, iubitóre de datoriele sale, cu sufletul frumos și gentil, quare influenţéḑă atât de mult asupra artelor, asupra sciinţelor, și asupra literatureĭ.

Póte aqueste lucrărĭ, de și atuncea eraŭ ne-socotite, însĕ cu timpul aŭ devenit puterile quele mișcătóre a lumeĭ întregĭ creând opiniunea publică.

Amorul que a ispirat luĭ Dante aquéstă femee, a fost însușĭ focul quel sacru; Geniul, quare a mișcat mintea și a aprins ănima sa făcêndu'l mare, așa în quât în Poema sa se vede tot trecutul moral și politic al Italieĭ; éră maĭ cu sémă se vede viitorul eĭ quel strălucitor; pentru quĕ după trecerea sa din aquéstă lume, el a inventat ideia de eterna nemurire a sa, făcêndu'ĭ un monument litterar neperitor, înaintea quâruia sĕ se închine tóte limbele pămêntuluĭ qua și la un altar divin.

Pentru aquésta fórte bine observă dómna Ifigenia Zauli Saiani quând ḑice «quŏ treĭ «lucrurĭ aŭ fost notate despre Dante; 1 Quĕ «nicĭ un scriitor saŭ poet n'a făcut qua dên«sul atâte descrierĭ quare sunt nisce comorĭ «materiale ale arteĭ; 2 Quĕ studiul Poemeĭ «luĭ Dante a fost în Italia semnul prosperi«tăţeĭ literilor; éră părăsirea aquestuĭ studiŭ «a fost semnul căderei literilor; 3 Quĕ a dat «despre amor, ideea quea maĭ mare și quea «maĭ pudică, quare a respândit adevĕrata gen«tileţă, și focul quel sacru quare a durat în «Italia în timpurile cavalerilor, făcênd pe fe«mee a fi cântată qua uă divinitate de către «poeţi tuturor ţĕrilor.»

(Urméḑă finele).

6. Μαΐου. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ἀποθανὼν ἐν ἔτει 754. Συνέγραψε πολλὰ θεολογικὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἰατρικὰ συγγράμματα.

20. Μαΐου. Βερναρδῖνος. Κατήγετο ἐκ μιᾶς τῶν λαμπροτέρων οἰκογενειῶν τῆς Συέννας (πόλεως τῆς Ἰταλίας ἐν Τοσκάνῃ) ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1380 καὶ ἀπέθανε τῷ 1444. Ἀφιερώθη ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν ἀσθενῶν, καὶ ἔδειξε θαυμασίαν ἀφοσίωσιν ἐν τῇ ἐπιδημίᾳ τῆς πόλεως, ἥτις κατερήμωσε τὴν Συέννην ἐν ἔτει 1400. Ὁ Βερναρδῖνος ἀφῆκε πολλὰ θρησκευτικὰ συγγράμματα, ἅτινα ἐτυπώθησαν ἐν ἔτει 1591.

2. Ἰουνίου. Ἀλέξανδρος, Φρύγιος τὸ ἔθνος, Μετῆλθε τὸν Ἰατρὸν καὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίου, ἐρρίφθη εἰς ἄγρια θηρία ἐν τῇ πόλει Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας ἐν ἔτει 161 — 180.

13. Ἰουνίου. Βασίλειος ὁ Μέγας, Πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Γεννηθεὶς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας ἐν ἔτει 329 καὶ ἀποθανὼν τῷ 379.

19. Ἰουνίου. Οὐρικήνιος ἐκ Λειγορίας, (ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἧς πρωτεύουσα τὸ Μιλάνον) ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ Παυλίνου καὶ κατὰ συνέπειαν τῶν καταδιώξεων τοῦ Νέρωνος ἔν ἔτει 54 — 68.

16. Ἰουνίου. Σάνιτος, Ἰατρὸς ἐπὶ Ἀντωνίου Αὐτοκράτορος, ἐθανατώθη κατὰ διαταγὴν κυβερνήτου τινός, ὀνομαζομένου Σεβαστιανοῦ, ἀφοῦ πρῶτον ὑπέφερε τρομερὰ βασανιστήρια.

29. Ἰουνίου. Σαμψών. Μετῆλθε τὴν Ἰατρικὴν κατὰ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ, μετέπειτα χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς ἀφωσιώθη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πτωχῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὁ ἅγιος Σαμψὼν ἔζη ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὅν καὶ ἰάτρευσε μάλιστα ἀπὸ βαρεῖαν ἀσθένειαν. Εἶχε τὴν εἰδικότητα εἰς τὰς ἀπελπιστικὰς ἀσθενείας. Διηγοῦνται ὅτι, ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ τάφος του ἐφύδρωσεν ὑγρόν τι θαυμάσιον ἐναντίον τῶν ἀσθενειῶν.

15. Ἰουλίου. Ἀντίοχος. Ἰατρὸς τῆς Σεβαστοῦ. Ἐκαροτομήθη κατὰ διαταγὴν τοῦ δικαστοῦ Ἀνδριανοῦ. Ἀλλ' ἐκ τῆς τομῆς τῆς κεφαλῆς του ἔτρεξε γάλα ἀντὶ αἵματος. Τὸ γεγονὸς τοῦτο, τοιαύτην ἐντύπωσιν ἔκαμε τῷ δημίῳ, ὥστε ἀμέσως ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ὑπέφερε τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

17. Ἰουλίου. Παντελεήμων. Εἰς τῶν ἁγαν τιμωμένων Ἀναργύρων καὶ ἐλεημόνων Ἰατρῶν ἐν Ἀνατολῇ, ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐν Νικομηδείᾳ ἐν ἔτει 303, συρόμενος κατὰ γῆς δεδεμένος εἰς οὐρὰν ἀλόγου. Ἡ ζηλοτυπία τῶν συναδέλφων τοῦ Ἰατρῶν τὸν ἐπρόδωσεν. Δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ἐλευθερώνῃ αἰχμαλώτους καὶ θεραπεύῃ πάντας τοὺς ἀσθενεῖς. (Ὠνομάζετο πρότερον Παντολέων).

23. Ἰουλίου, Ἅγιος Ῥουβίνιος καὶ Ἐράσιφος. Ἦσαν ἀδελφοὶ ἐκ Βρετονίας, ἐμαρτύρησαν ἐν τῇ πόλει Συέζ τῆς Γαλλίας.

16. Αὐγούστου. Διομήδης Ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς διέταξε τὴν ἀποκεφάλισίν του ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας.

17. Αὐγούστου. Φίλιππος. Ἦτο ἐκ Φλωρεντίας, μετῆλθε τῶν Ἰατρῶν ἐν Παρισίοις καὶ ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1285.

20. Αὐγούστου Λεόντιος καὶ Καρπόφορος. Ἐθανατώθησαν ἐν Ἀραβίᾳ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ.

25. Γεννάδιος. Ἰατρὸς λίαν ἐπιτήδειος.

26. 7-βρίου. Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός. Ὑπέφερον τὸ μαρτύριον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, κατὰ τὸ τέλος τοῦ τρίτου αἰῶνος. Εἶναι γνωστόν, ὅτι κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ἐσχηματίσθη ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν τῶν δύω τούτων Ἁγίων τὸ Σωματεῖον τῶν Χειρούργων, τὸ λεγόμενον τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

27. 7-βρίου. Εὐσέβιος. ἔζη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτωρος Μαξεντίου, ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἢ ἀπέθανε ἐπὶ τῆς κλίνης· αἱ γνῶμαι εἶναι διῃρημέναι ἐπὶ τούτου.

18. 8-βρίου. Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστής. Ὁ μέγας πάτρων τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, ὁ προστάτης τῶν ὀρθοδόξων Ἰατρῶν, ὡς ἔλεγον «ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Μακελείου» (ἐν Παρισίοις). Ἦτο ἐξ Ἀντιοχείας, συνώδευσε τὸν Ἅγ. Παῦλον ἐν τῷ ταξειδίῳ του ἐκ τῆς Τρῳάδος εἰς Μακεδονίαν, ἐδίδαξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς Κόρινθον, καὶ ἐφονεύθη ἐν Ἀχαΐᾳ εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν ἐν ἔτει 60.

29. 8-βρίου. Ζηνόβιος. Ἀπεκεφαλίσθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ζηνοβίας ἐπὶ Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ.

2. 9-βρίου. Θεόδοτος, Ἰατρὸς καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Λαοδικείας ἐν Συρίᾳ.

19. 9-βρίου. Ὀρέστης ἐκ Καππαδοκίας. Ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ τόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ πίστις του ὥστε, ἀποθνήσκων, ἐχάραξε μὲ τὸ ῥέον ἀπὸ τὰς πληγάς του αἷμα τὸ ὄνομα τοῦ ΙΗΣΟΥ.

5. 10-βρίου. Αἰμύλιος. Ἐσταυρώθη ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἀνδριανοῦ Ἐρρίκου.

Extrait du Dictionnaire Encyclopédique des sciences Médicales (de Erance).

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Ἐκ τῶν ῥεμβασμῶν Δεσμίου Κοσμοπολίτου τοῦ κ. Φ. Α. Οἰκονομίδου.

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι,—ἄνθρωποι λεγόμενοι—οἱ ὁποῖοι θὰ ἐλυποῦντο λύπην ἐγκαρδιωτάτην, ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἥλιον κηλῖδες, ἤ ἐὰν, ὑπαρχούσας, αὐτοὶ τυχὸν δὲν τὰς ἐγνώριζον· καὶ διαπύρως θὰ ηὔχοντο καὶ διακαῶς θὰ ἐπέθυμουν, εἰ δυνατὸν, αὐτοὶ νὰ τῷ προστρίψωσι τοιαύτας, καὶ ἴσως ἴσως τὰς χειρίστας καὶ μεγίστας ἁπασῶν, τῶν δυναμένων νὰ προστριβῶσιν εἰς πράγμᾶ τι λαμπρὸν, ἢ τὸ λαμπρότατον πάντων μάλιστα, κηλίδων. Καὶ τοῦτο μόνον καὶ μόνον ἵνα δυνηθῶσι νὰ ἐπιχαιρεκακήσωσιν!... Ὦ Θεέ μου! ὁπόσος ἀρά γε φθόνος νὰ ἐμφωλεύῃ εἰς τόσον ἀγενεῖς καρδίας! ὁπόσον κακεντρεχεῖς καὶ μοχθηραὶ δὲν εἶναι αἱ διαθέσεις τοιούτων ψυχῶν! Καὶ ἄλλοι πάλιν, ὦ! πόσον διαφέρει τοῦ ἀνθρώπου ἄνθρωπος!... ἀπανταχοῦ ζητοῦσι μετὰ ζήλου τὸ καλὸν, καὶ μόνον αὐτὸ νὰ βλέπωσι, ν' ἀκούωσι, νὰ μανθάνωσιν ἐπιθυμοῦσι! Καὶ ἓν ἄβρὸν, ἁπλούστατον ἀνθύλλιον εἰς ἀγρὸν, ὁλόκληρον μεστὸν τριβόλων καὶ ἀκανθῶν, ἀπροσδοκήτως ἀπαντώμενον, τοὺς εὐφραίνει· χαίρουσιν, ἀγάλλονται δι' αὐτὸ, καὶ ἐγκώμια λαμπρὰ τῷ πλέκουσι· καὶ τὸν ἐλάχιστον μαργαρίτην εἰς τὸν βαθύτατον βόρβορον εὑρίσκοντες θαυμάζουσι, καὶ μετὰ στοργῆς καὶ ἀγάπης καὶ εὐλαβείας πολλῆς ἐκεῖθεν τὸν ἐκσύρουσι, καὶ ἑαυτοὺς, καυχώμενοι, στολίζουσι δι' αὐτοῦ. Ἀποφεύγουσιν ἐπιμόνως τὴν ἐξιχνίασιν παντὸς, ὅ,τι κακὸν, φαῦλον, ἄσχημον, ἄσεμνον. Τὸ μὴ ὡραῖον, τὸ εἰδεχθὲς εἰς λόγους καὶ ἔργα τῶν ὁμοίων των, οὐδόλως ἰχνηλατοῦσιν, ἀλλὰ πάντως ἀποστρέφονται τὴν θέαν καὶ γνῶσίν του, καὶ ἐγκαρδιώτατα λυποῦνται, ἄν ποτε ἀκουσίως ἤθελον ἀνακαλύψει καὶ τὸ ἐλάχιστον ἄτοπον καὶ ἀπρεπές. Αἰσχύνονται διότι τὸ εἶδον, διότι τυχὸν ἔχουσι συνείδησιν αὐτοῦ!— Ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν δύω τάξεων τῶν ἀνθρώπων τίς εἶναι ἀξιωτέρα νὰ ὀνομάζηται ἀνθρώπων τάξις; τὶς ἐνσώζει μᾶλλον φαεινὴν, ἁγνὴν, σεπτὴν ἐντός της τοῦ Δημιουργοῦ της τὴν εἰκόνα, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ; ἐκλέξατε καὶ προτιμήσατε! ἀλλὰ πόσον εὐγενεῖς καὶ σπάνιαι εἶναι τοιαῦται καρδίαι! πόσον οὐράνιαι καὶ θεῖαι εἰν' αἱ εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν ἀνήκουσαι ψυχαί!

Ἐκ τῆς «*Ἰωνίας*».

— Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 117 (πρωτ. 35207) τῆς 12 Ἰουλ. 1856 Β. Δ. δείκνυται, ὅτι κατὰ τοὺς προσαχθέντας τῇ ἐπὶ κυβερνήτου Ι. Καποδίστρια ἐπιτροπῇ ὑπὸ τῶν κοινοτήτων Ὕδρας, Σπετσῶν καὶ Ψαρρῶν λογαριασμοὺς αἱ ἀξιώσεις τῶν 3 νήσων εἰσὶ α'.) τῆς Ὕδρας δραχ. 10,000,000, ἤτοι 1) δι' ἐκστρατείας, ἐπισκευὰς κλ. τῶν πλοίων δρ. 2,967,948. 2) διὰ τὴν κατὰ τὸν ἀγῶνα χρῆσιν τῶν πλοίων δραχμαὶ 2,773,948· 3) διὰ τὰς ἐκδοθείσας ὑπὸ τοῦ ταμείου ἀποδείξεις δραχ. 1,207,586· 4) διὰ τὰς κατὰ τὸν ἀγῶνα καταθέσεις τῶν πλοίων δραχ. 1,293,108· 5) διὰ τοὺς κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐράνους καὶ καταβολὰς δρ. 1,642,166· 6) διὰ τὰς γενομένας ὑπὸ τῆς κοινότητος δαπάνας δραχ. 262,224 (ἐξ ὧν ἐκπίπτονται αἱ δοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου δρ. 147,000)· β'.) τῶν Σπετσῶν δραχ. 5,570,000 ἤτοι 1) δι' ἐκστρατείας, ἐπισκευὰς κλ. τῶν πλοίων δραχμαὶ 2,867,512· 2) διὰ τὴν κατὰ τὸν ἀγῶνα χρῆσιν τῶν πλοίων δραχ. 2,138,202· 3) διὰ τὰς ἐκδοθείσας παρὰ τοῦ ταμείου ἀποδείξεις δραχ. 173,800· 4) διὰ τὰς γενομένας παρὰ τῆς κοινότητος δαπάνας δραχ. 480,486, (ἐξ ὧν ἐκπίπτονται αἱ δοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου δραχ. 90,000)· γ'.) τῶν Ψαρρῶν δραχ. 4,430,000, ἤτοι 1) δι' ἐκστρατείας, ἐπισκευὰς κλ. τῶν πλοίων δρ. 2,276,408· 2) διὰ τὴν κατὰ τὸν ἀγῶνα χρῆσιν τῶν πλοίων δραχμαὶ 1,341,522· 3) διὰ τὰς ἐκδοθείσας παρὰ τοῦ ταμείου ἀποδείξεις δραχ. 578,638· 4) διὰ τὰς γενομένας παρὰ τῆς κοινότητος δαπάνας δρ. 296,432 (ἐξ ὧν ἐκπίπτονται αἱ δοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου δραχμαὶ 63,000). — Ἀντὶ δὲ τῶν ἀξιώσεων τούτων ἐκ δραχ. 20,000,000 καθόλου ἀποδίδοται ταῖς 3 ναυτικαῖς νήσοις χορήγημα 1 0/0 ἤτοι δραχ. 200,000 καθόλου.

«*Βουλή*».

— Ἐκ Μανσούρας γράφουσιν ὑπὸ χρονολογίαν 9 τρεχ. εἰς τὸ «Manifeste».

Προχθὲς τὰ παρὰ τὸ χωρίον Μίνετ-Γοράγα (μεταξὺ Μανσούρας καὶ Σαμανοὺτ διαφράγματα τοῦ Νείλου διεσπάσθησαν.

Οἱ πρὸς ἐπιτήρησιν προωρισμένοι φύλακες ἀνήγγειλαν τὸ γεγονὸς καὶ πολλοὶ ἐργάται ἔσπευσαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος εἰς ὃ ἐπέκειτο ὁ κίνδυνος.

Μετὰ πολλὰς προσπαθείας τὰ διαφράγματα ἐπανωρθώθησαν καὶ ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη. Αἱ ζημίαι εἰσὶν ἀσήμαντοι.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν τὸ χωρίον τοῦτο ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἐν τῷ διαμερίσματ τούτῳ πλημμύρας· πολλάκις διάφορα γήπεδα ἐκ τῶν πέριξ ἅτινα θεωροῦνται ὡς γονιμώτατα, κατεκλύσθησαν ἐν τῷ διαστήματι τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν. Δὲν πρέπει νὰ ἀποκρύψωμεν τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ κίνδυνος αὐξάνει ὁσημέραι καὶ ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ οἱ μεγαλείτεροι φόβοι ἐπικρατοῦσι μεταξὺ ἡμῶν.

Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις λίαν ἐπιμελῶς ἐπαγρυπνεῖ· 150 — 200,000 ἐργάται εἰσὶν ἕτοιμοι ὅπως δράμωσιν εἰς βοήθειαν, ἵνα παρακωλύσωσι τὸν κίνδυνον· φύλακες διεσπαρμένοι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἐπεσκοποῦσι νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὰς κινήσεις τοῦ ὕδατος. Οὕτως τὰ προληπτικὰ μέτρα ἐλήφθησαν καὶ ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θέλουσι ματαιωθῆ.

Κατὰ νεωτέρας ἐπισήμους εἰδήσεις ἐκ Σουδὰν ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὁ Νεῖλος ἤρξατο νὰ ἐλαττῶτται.

(*Ἡ μερήσια Νέα*).

— Ἐτελεύτησε τῇ 12 Σεπτεμβ. ὑπέργηρως ἐν τῇ ἐπαύλει του ἐν Val-Richer ὁ περιφανέστατος πολιτικὸς καὶ συγγραφεὺς Γυιζὼ, ὁ ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου παντοδύναμος ὑπουργός. Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐλαττωθῆ ἐπὶ πολὺ, αὐτὸς δὲ περιέπεσεν εἰς λήθαργον. Ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων ἀπώλεσε τὸ μνημονικὸν κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας· ἀπὸ μεσημβρίας ὅμως ἕως τῆς 5 μ. μ. εἶχε πάσας τὰς διανοητικὰς δυνάμεις καὶ συνδιελέγετο ὁσάκις μάλιστα ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ θέματος, τῆς γαλλικῆς ἱστορίας, ἐξαίρων μετὰ ζωηρότητος τὸ μεγαλεῖον, τὴν νῦν θέσιν, καὶ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος του. Ἀναγνωρίσας τὸν μακρόθεν ἐλθόντα γαμβρόν του, ἥρπασεν αὐτοῦ τὴν δεξιὰν καὶ ἀνεφώνησεν. «Εἶναι καὶ διαμένει χώρα μεγάλη· ἕκαστος ὀφείλει νὰ τὴν ὑπηρετῇ μετὰ ζήλου· ἡ ὑπηρεσία της δὲν εἶναι εὔκολος, οὐδὲ ἀκίνδυνος· ἀλλ' ὅμως πρέπει ἕκαστος μετὰ σφοδροῦ ζήλου νὰ τὴν ὑπηρετῇ». Πολιτικῶς ἀπέθανεν ὁ Γυιζὼ τῇ 24 Φεβρουαρίου 1848· μόλις τῷ 1869 — 1870, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀλλιβιὲ, ἐπίστευσεν εἰς τὰς συνταγματικὰς τοῦ Ναπολέοντος ἀρχὰς καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Κεραμεικόν. Μετὰ τὴν ἐν Σεδὰν καταστροφὴν ἐφιλοσόφει ἐν τῇ ἐπαύλει του καθ' ὃν χρόνον ὁ πρώην ἀντιπαλός του Θιὲρς ἐπεκαλεῖτο ἐν Λονδίνῳ, Πετρουπόλει καὶ Φλωρεντίᾳ τὴν ἐπέμβασιν τῶν δυνάμεων. Περὶ τῶν δύο τούτων μεγάλων ὑπουργῶν τῆς ἰουλιανῆς μοναρχίας, ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος Φίλιππος ἔλεγεν «ὁ Θιὲρς ἐκπέμπει σαρκασμοὺς, ὁ Γυιζὼ ὑποσχέσεις». Ἡ δὲ σύζυγός του Μαρία Ἀμαλία ἔλεγεν» ὁ Κ. Γυιζὼ δὲν ὑποχωρεῖ εἰς τὸ βασιλικὸν θέλημα ἐὰν μὴ συγχρόνως κολακεύσῃ· ὁ Κ. Θιὲρς ἐκτελεῖ πάντοτε τὸ ἴδιον αὐτοῦ θέλημα, κολακεύων τὸν βασιλέα». (*Κλειώ*).

— Ἀλγεινὴν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων ἡ διακήρυξις τῆς Ὑψηλῆς Πύλης διὰ τῆς ὁποίας προσβάλλεται ὁ περὶ Ἰθαγενείας τῆς Ἑλλάδος νόμος, μὴ ἀναγνωριζομένων ὡς Ἑλλήνων πολιτῶν ἐκείνων, ὅσοι συνεμορφώθησαν, καὶ ἐξεπλήρωσαν τὰς παρὰ τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις. Καὶ πότε διενοήθη νὰ πράξῃ τοῦτο ἡ Υ. Π; ὅτε ἡ μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν ὁμόρων κρατῶν πολιτικὴ φιλία ἐγένετο γνωστὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡμεῖς εἰσέτι διστάζομεν, καὶ δὲν πιστεύομεν, ὅτι ἡ Υ. Π. θ' ἀποφασίσῃ νὰ πράξῃ τὸν πολιτικὸν αὐτὸν σολοικισμὸν, ὅστις δὲν θελει ἀποβῇ δι' αὐτὴν ὠφέλιμος. Ἐὰν ὅμως, ὃ μὴ γένοιτο, ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην της, θέλει ἐπικυρώσει πανηγυρικῶς τὴν γνώμην τῶν πολιτικῶν ἐκείνων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες κάλλιον γνωρίζοντες τὰς διαθέσεις τῆς Τουρκίας, ἐπέκριναν τὴν μεταξὺ τῆς Υ. Π. καὶ τῆς Ἑλλάδος ἰδιάζουσαν φιλίαν, καὶ αὐστηρῶς κατέκρινον τοὺς Ὑπουργοὺς τῆς Ἑλλάδος ἐκείνους, οἵτινες ἢ ἐπροκάλεσαν, ἢ ἐνέδωκαν προκληθέντες εἰς τὴν τοιαύτην φιλίαν.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἀρκετὰ νοήμων καὶ γνωρίζει τοὺς ὑποβολεῖς, οἵτινες ὑπαγορεύουσι τῇ Τουρκίᾳ τοιαῦτα μέτρα, ἀλλ' οἱ ὑποβολεῖς οὗτοι, εἰσὶν οἱ σάρακες, οἵτινες θέλουσι καταφάγει τὸν Θρόνον τῶν Καλιφῶν. Ἡ Υ. Π. θὰ γνωρίσῃ τὸ σφάλμα της, ἀλλὰ θὰ ἦναι πολὺ ἀργά. Εἴχομεν ἄρα δίκαιον γράψαντες πρὸ δέκα ἡμερῶν κύριον ἄρθρον, δι' οὗ ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀξιώματος «ὁ θέλων τὴν εἰρήνην ἑτοιμαζέσθω πρὸς πόλεμον». (*Φάρος τῆς Ὄθρυος*).

Μερίς τις πολιτῶν τῆς Τούλτσας ἐπεστείλατο ἡμῖν ἀντίγραφον ἀναφορᾶς εὐχαριστηρίου δοθείσης τῷ Κ. Προξένῳ Πηλείδη κατὰ τῶν ὧν εἶχον γράψει ἐσχάτως ἥτε Ἶρις καὶ ἡ «*Βυζαντίς*».

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας Βίσμαρκ καθυπέβαλεν ἐσχάτως εἰς τὸ Ὁμοσπονδικὸν Συμβούλιον τὴν περὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφῶν σύμβασιν τῆς Πρωσσίας καὶ Ἑλλάδος, ἐξητήσατο δὲ πίστωσιν 57,000 ταλήρων διὰ τὸ ἔτος 1875. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, 50,000 θὰ δαπανηθῶσιν εἰς τὰς ἀνασκαφὰς ἑπτὰ δὲ χιλιάδες διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἔργου, Τὸ προσωπικὸν, ὅπερ θὰ ἐπιστατήσῃ τῶν ἀνασκαφῶν, σύγκειται ἐξ ἑνὸς ἀρχαιολόγου, ἑνὸς ἀρχιτέκτονος καὶ ἑνὸς ὑπουργικοῦ ὑπαλλήλου. Εἶναι περίεργον πῶς ὁ Βίσμαρκ ἐξητήσατο τὴν προμνημονευθεῖσαν πίστωσιν, πρὶν ἡ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος ψηφίσῃ τὴν συνομολογηθεῖσαν σύμβασιν.

— *Ἐτελείωσε προχθὲς ἡ ἐν* Grasse *πρὸ ἡμερῶν ἀρξαμένη δίκη κατὰ τῶν συνενόχων τοῦ Βαζαὶν, συνταγματάρχου Βιλὲτ, Μάρκη καὶ ἄλλων. Ἐκ τῆς δίκης ἐγένετο κατάδηλον ὅτι ὁ Βαζαὶν ἀπίδρα ἐπωφεληθεὶς τὴν ἀπρονοησίαν ἢ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν φυλάκων του καὶ ὅτι τὰ ῥωμαντικὰ περὶ τῆς ἀποδράσεώς του διηγήματα ἦσαν ἀποκυήματα φαντασίας. Ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι ὁ Βαζαὶν κατεβιβάσθη διὰ σχοινίου, τῇ συνενοχῇ τοῦ Βιλὲτ καὶ τῇ ὀλιγωρίᾳ τῶν φυλάκων.* «*Κλειώ*»

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ.

— Τῇ 4η Αὐγούστου ἀπεβίωσεν ἐν Ἰωαννίνοις ὁ καλὸς καὶ ἐνάρετος πολίτης *Μιχαὴλ Χατζῆ Ἰωάννου*, συγγενὴς τοῦ ἀειμνήστου *Γ. Χατζῆ Κώστα*, τοῦ Μ. εὐεργέτου τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἠπείρου. Κατέλιπε πενθηφοροῦσαν οἰκογένειαν ἐκ τῶν ὄντως εὐπατριδῶν καὶ τῶν τὰ μάλα διακεκριμένων καὶ εὖ ἀνατεθραμμένων. *Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν, ἀξιόμνηστε Μιχαὴλ Χατζῆ Ἰωάννου!*

Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ τῇ 24 7μβρίου καὶ ὁ ἐκ Βουκουρεστίου εἰς τὰ λουτρὰ μεταβὰς ἀείμνηστος *Γεώργιος Τζιουβάρας*. Ὁ μακαρίτης κατήγετο ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζαγορίου (Ἠπειρος), σύγγαμβρος τοῦ ἀοιδίμου Δ. Μουσίχου καὶ τοῦ Κυρίου Μ. Ξανθοῦ. Ἁπλοῦς τὰ ἤθη, φιλόξενος καὶ τιμιώτατος, κατέλιπεν ὀρφανοὺς πέντε μὲν υἱοὺς, δύο δὲ θυγατέρας. Ὁ μετὰ δύο ἀδελφῶν ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ διακόψας τὰς σπουδάς του μεγαλείτερος αὐτοῦ υἱὸς συνώδευε τὸν πατέρα νοσηλευόμενον. *Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε Γεώργιε Τζιουβάρα!*

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἔχων ἀνάγκην Διπλογραφίας εὐμεθόδου, καὶ διδασκαλίας μεθοδικωτάτης καὶ βραχυχρονίου τῶν γλωσσῶν. Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς, καὶ Ἰταλικῆς ἀποτανθήτω εἰς τὴν Σύνταξιν τοῦ Δεκεβάλου.

ANNUNCIU

Doritori de a posseda instrucția methodică și în fórte scurt timp a limbelor: Ellenă, antică și modernă, Română, Francesă și Italiană sĕ se adresseze la Redacția *Decebaluluĭ*.

Pentru studenți de ambe sexe se află instructor special de limba Ellenă cu traducția Română saŭ Francesă.

INSCHINȚARE

Dómna Marița Stefănescu, móșă cu diplomă, se recomandă onorabiluluĭ Public din Capitală. Domiciliul seŭ *vis-a-vis de Sf. Spyridon-Podu Beylik.*

Χάρτης κυανόλευκος, δεικνύων τὰ μέχρι Πυρηναίων, Ἄλπεων, Καυκασίων, κλπ., ὅρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰ ὡραιότερα ἀγάλματα καὶ τοὺς περιφήμους συγγραφεῖς ἀπεικονίζων πωλεῖται ἐν τῷ Διδακτηρίῳ μου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ «ΔΕΚΕΒΑΛΟΥ»

Ἐν Δακορουμανίᾳ	φρ. 40	Ἐν Ἑλλάδι.	δρ. 22 80
» Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ	» 40	» Ἀνατολῇ	μίαν Ὀθ. λίραν
Ἠπειρο-Θεσσαλο-Μακεδονίᾳ. .	» 20	» Αἰγύπτῳ	» Αἰγ. λίραν
» Βυζαντίῳ, Σμύρνῃ κτλ. .	» 22	Ἐν Εὐρώπῃ καὶ » Ἀμερικῇ, κτλ. . .	» Ἀγγλ.λιραν

Διεύθυνσις (Adresse) «A l'Institut Hellénique» Th. A. Paschides Bucarest—Strada Bucur No. 13

Αἱ ἑξάμηνοι Συνδρομαὶ ἄρχονται τὸν Μ. Μ. Ἅγιον Γεώργιον καὶ λήγουσι τὸν Μ. Μ. Ἅγιον Δημήτριον.

Συντάκτης ὑπεύθυνος Θ. Α. Πασχίδης. Ὁδὸς Ἀκαδημίας No. 24. Τυπογραφεῖον Κ. Ν. Ῥαδουλέσκου.